

Kam směřujeme?

V pondělí 23. června jsem po letech zavítal do olomouckého semináře. Měli jsme tam setkání s kamarády kněžími, s nimiž jsme do semináře před 35 lety jako první porevoluční ročník nastoupili. Bylo to milé, povzbudivé... a už tak trochu i nostalgické.

Píšu o tom ale z jiného důvodu. Zastavil jsem se na chodbě semináře, kde jsou tabla kněží vysvěcených od roku 1990. Tedy i tablo našeho ročníku. Vývoj je zřetelný, neúprosný a ne příliš povzbudivý. V devadesátých letech bývalo pro tři moravské diecéze vysvěceno každý rok mezi 20 a 30 novokněží. V prvním desetiletí po roce dva tisíce to bylo mezi 10 a 20. Mezi lety 2010 a 2020 v průměru kolem pěti. Na loňském tablu jsou dva. A letos? Jediným diecézním novoknězem pro celou Moravu se stal Viktor

Pařízek, na jehož svěcení jste mnozí byli.

Co s tím? Často jsme vyzýváni (a věřím, že mnozí tyto výzvy berete vážně) k modlitbám za kněze a za nová duchovní povolání. Vůbec jejich důležitost nepochybujeme, z mnoha různých důvodů to ale zřejmě nestačí. Je pravděpodobné, že je pro nás tato situace výzvou ještě k něčemu jinému – ke

změně pohledu na církev a na její „fungování“.

Mnozí věřící přistupují k církvi, potažmo ke své farnosti, obrazně řečeno jako k nákupu v obchodě. Za pultem je obsluha, která je připravena splnit naše přání. My si vybereme zboží, zaplatíme a více či méně spokojeně odcházíme. Onou „obsluhou“ jsou v církevním prostředí kněží,

kteří zajišťují požadované duchovní „zboží“.

Stále více obchodů je ale bez obsluhy. A za pár desetiletí už jich bude většina. (Průměrný věk kněží v naší diecézi je 65 let.) Mám za to, že si musíme a potřebujeme stále silněji uvědomovat, že se za pomyslný „pult“ máme postavit všichni. Anebo alespoň co nejvíce z nás. Stále více praktických i duchovních aktivit se bude přesouvat z kněží na laiky. Pokud ne, mnoho dobrých věcí bude skomírat či zanikne.

Modleme se nadále věrně a s důvěrou za nová duchovní povolání. Také se ale snažme vést své děti a vnuky k živé víře, ale i ke zdravé kázni, vytrvalosti a schopnosti vzít na sebe závazek a zodpovědnost. Bez toho nebudou nejen povolání duchovní, ale ani ta k rodinnému životu. A také se poctivě ptejme a hledejme, kde a jak bychom už teď mohli být v životě své farnosti prospěšní. Aktivita každého z vás – i když zdánlivě malá – je důležitá. A bude jí potřeba stále více.

Přeji nám všem, aby se nám stále více a lépe dařilo vytvářet živé a přitažlivé společenství farnosti a církve.

o. Petr

STUJTE NA CESTÁCH

A VYHLÍŽEJTE,

PTEJTE SE, KTERÁ JE DOBRÁ,

PO NÍ SE VYDEJTE

A VAŠE DUŠE NALEZNOU KLID.

(JER 6,16)

Ať jsou vaše prázdninové cesty požehnané přeje redakční rada

Kostelník Ludvík Bílík

Letos na jaře ukončil svoji dlouholetou službu kostelníka **LUDVÍK BÍLÍK**. Jménem farníků mu chceme poděkovat za jeho nasazení, obětavost a veselou mysl.

Do dalších „klidnějších“ dnů mu přejeme zdraví, Boží ochranu a požehnání a také nehynoucí optimismus a humor.

Bilanční rozhovor najdete v rubrice Lidé naší farnosti.

redakční rada

K poděkování Ludvíkovi Bílíkovi se připojuji i já. Děkuji mu za roky, které jsme prožili v téměř každodenní spolupráci. Děkuji za jeho obětavost, starost o farnost i za ochotu kdykoliv pomoci – třeba i v situaci, kdy jsem potřeboval traktorem vytáhnout auto beznadějně zapadnuté v blátě. Díky i za jeho osobitost (pravda, občas nám trochu trvalo, než jsme své názory sjednotili ☺), humor a originální nápady. Přeji mu za sebe i za naši farnost hojnost síly, zdraví a Božího požehnání. A těším se, že se ještě dlouho budeme setkávat a spolupracovat.

o. Petr

PROŽILI JSME

Habemus papam! (Máme papeže!)

Toto ikonické zvolání při této volbě zaznělo poměrně brzy – konkrétně 8. května 2025 a to po druhém volebním dni. Novým papežem se stal překvapivě kardinál Robert Francis Prevost, který přijal jméno Lev XIV.

Jelikož od volby uplynul už nějaký čas a bylo k němu napsáno a řečeno mnoho, přidávám jen pár postřehů.

Jméno Lev si nový papež zvolil s odkazem na Lva XIII., který žil před více než sto lety (papežem byl mezi lety 1878-1903) v době probíhající průmyslové revoluce. My žijeme taktéž v době revoluce nastupující umělé inteligence.

Tomuto papeži se také

prezdívá papež dělníků, protože v roce 1891 vydal encykliku Rerum novarum (Nové věci), která pojednává o důstojnosti lidské práce a je dodnes základním dokumentem sociální nauky církve.

Lev XIII. je prvním papežem, který byl zachycen na filmovém záznamu. Náš nový papež Lev XIV. je zase prvním aktivním influencerem na sociální síti X a na Instagramu (@pontifex), kde získal přes 12,8 milionu sledujících za méně než 72 hodin – to lze směle přirovnat k popularitě nejznámějších zpěváků či sportovních hvězd.

Papež Lex XIV. je příslušníkem starobylého řádu au-

gustiniánů (psali jsme o něm v Cestě 3/2021). Byl také jeho generálním představitelem a poté biskupem v Chile. Jeho předchůdce František jej jmenoval prefektem dikasterie pro biskupy, kde měl na starosti výběr a jmenování nových biskupů. Můžeme tak doufat v brzký výběr nového pražského arcibiskupa a primase českého, protože se v této oblasti má údajně nadále angažovat.

A na závěr malá perlička: V případě, že by nebyl zvolen papežem, hned následující neděli po konkláve by uděloval bířmování v Praze u augustiniánů!

Petr Martínek

V pátek 9. května se dožil **70 let** náš kostelník

LAĐA HERKA

Za jeho službu kostelníka i výborného fotografa mu děkujeme a přejeme hojnost sil a Božího požehnání.

redakční rada

Za sebe i za celé naše farní společenství Laďovi také blahopřeji ke kulatým narozeninám. Děkuji za jeho vstřícnost, vřelost a za to, že se na něj vždycky můžu spolehnout. Přeji, aby ho Duch svatý nadále vedl, chránil a posiloval na duši i na těle; přeji Boží požehnání jemu i všem jeho blízkým.

o. Petr

Putování po Bavorsku 2025

Po více než 10 letech uspořádala Irena Janů ve spolupráci s panem Miklasem ze stejnojmenné cestovní kanceláře poutně poznávací zájezd do Bavorska. Byla to milá vzpomínka na sestru Janu Lapšanskou, která nám během svého pobytu v exercičním domě Leitershofen u Augsburgu pomáhala se zajištěním minulých zájezdů i tlumočením. My jsme si i tentokrát zvolili tento dům jako naši základnu. Než jsme však dorazili, měli jsme první zastávku ve čtvrtém největším městě Rakouska – Salzburgu. Prohlídku města jsme začali u rodného domu W. A. Mozarta. Pokračovali jsme na náměstí,

kterému dominuje katedrála salzburské arcidiecéze zasvěcená sv. Rupertovi a Virgilovi. Po prohlídce dómu bylo možno vystoupat na pevnost Hohensalzburg, tyčící se nad městem a patřící svou velikostí k nejrozsáhlejším v Evropě. Odtud se naskýtá úžasný výhled na celé město i okolí.

Následující den byla hlavním cílem návštěva jednoho ze tří zámků, které zbudoval bavorský král Ludvík II., a to toho nejznámějšího a nejnavštěvovanějšího, zámku Neuschwanstein. Toto pohádkové místo krásně zapadá do krajiny před panoramatem okolních alpských vrcholů, zde tak Ludvík II. stavbou

Společná fotka před Neuschwansteinem

zámku uskutečnil své romantické představy. V podzámeckém městečku Hohenschwangau právě probíhaly prvomájové oslavy. Měli jsme možnost zhlédnout ruční stavění máje partou chlapů v typických bavorských krojích či poslechnout si místní krojovanou dechovku, a tak nasát příjemnou atmosféru májové pohody. Malou zajižďkou při cestě na ubytování jsme navštívili úžasně poutní místo Wieskirche, čili kostel na louce. Tento poutní kostel sv. Josefa je vynikající stavební památkou německé církevní architektury a rovněž je zapsán na seznamu UNESCO. V kostele se nachází bohatá sochařská a maliřská výzdoba. Poněvadž byl ten den první máj, měli jsme možnost zúčastnit se májové pobožnosti i následující mše svaté.

Další den jsme vyrazili z naší základny opět směrem k Alpám, a to do Garmisch – partenkirchenu, což je začátek cesty k výstupu na nejvyšší horu německých Alp – Zugspitze. První část cesty jsme absolvovali zubačkou do stanice Eibsee, odkud jezdí supermoderní lanovka. Tato lanovka byla v roce 2017 velmi nákladně zrekonstruována. V řeči čísel má 2 kabiny, každá pro 120 osob, délka trati je asi 4,5 km, převýšení téměř 2000 metrů s jedinou podpěrrou, svého druhu největší na světě. Bohužel na cestu touto lanovkou máme jednu nepříjemnou vzpomínku. Ve stanici Eibsee neuznal pracovník obsluhující turnikety panu Miklasovi jmenný seznam nás cestujících a trval na kontrole všech cestujících jednotlivě, čímž téměř o 2 hodiny zpozdil náš odjezd, choval se po celou dobu nadřazeně a nemohli jsme poté pro nabyté zpoždění absolvovat celý naplánovaný program. Tuto nepříjemnost však nahradil fantastický zážitek z cesty na vrchol a následné chvíle na 2962 metrů vysoké hoře.

Všechny dny nám přálo slunečné počasí, a tak na hoře při teplotě 5 °C byly z několika

Pohledy ze Zugspitze

teras neskutečné výhledy za krásné modré oblohy – prostě nádhera. Pro zpáteční cestu jsme zvolili lanovku na ledovec Gletscher a ze stanice Zugspitzplatt jsme pokračovali zubačkou pětikilometrovým tunelem klikaticím se po úbočí hory, což byl opět jedinečný zážitek. Po příjezdu do Garmische, kde byla teplota o 20 °C vyšší, jsme měli v plánu ještě další dvě zastávky. A to v Ettalu, kde se nachází benediktinský klášter a barokní kostel. Prohlídka musela být absolvována v rychlém běhu kvůli velkému zdržení na zmíněné lanovce. Druhou zastávku ve městě Oberammergau, kde probíhají od roku 1634 každých deset let pašijové hry, jsme už museli oželeť.

Musím podotknout, že cestování tímto alpským podhůřím za hezkého počasí, kde můžeme obdivovat velkou upravenost obydlí a hospodářských stavení s okouzující přírodou, bylo nezapomenutelným zážitkem.

Sobotu, poslední den našeho ubytování, jsme začali jako obvykle mši svatou v kapli exercičního domu. Sloužil ji otec Miloslav Čamek, který nás po celý zájezd duchovně provázel. Dokonce jsme měli i svého varhánika, pana Holika, který s námi též nacvičil hymnu jubilejního roku 2025 s názvem „Poutníci naděje“.

Poutní kostel sv. Josefa zapsaný v UNESCO

Exerciční dům je rozsáhlý areál, kde je možnost ubytování i stravování. Nachází se zde i několik prostorných kaplí. K tomuto domu nás váží vzpomínky i na již zmíněnou sestru Janu, která tu několik let sloužila. Ve stejné době zde sloužil jako kněz a ředitel pan doktor Ehler, který nás tentokrát poctil návštěvou. Společně jsme zavzpomínali na vždy usměvavou sestru Janu i Dolní Bojanovice, které sám rád navštěvoval. Po snídani a rozloučení jsme se přesunuli na prohlídku přilehlého města Augsburg. Prošli jsme po přímé Maximilianstrasse, na jejímž začátku jsme navštívili baziliku sv. Ulricha a Afry, kde se právě připravovalo jáhenské svěcení. Dále jsme pokračovali okolo honosné budovy radnice do kostela sv. Petra, v němž jsme obdivovali obraz Panny Marie rozvazující uzly, který si oblíbil i nedávno zesnulý papež František, a kopii obrazu v 90. letech přivezl do

své rodné Argentiny. Prohlídku jsme zakončili v katedrále Navštívení Panny Marie, což je sídlo augsburského biskupa. Dále nás čekaly ještě závěrečné dvě zastávky před koncem našeho putování. První v Altöttingu, nejznámějším bavorském poutním místě nazývané též bavorské Lurdy, kde se na nevelkém prostranství nachází pět kostelů a v jejímž středu je takzvaná Milostná kaple se záračnou soškou černé Madony. Nedaleko Altöttingu se nachází městečko Marktl, což je rodné místo papeže Benedikta XVI. U jeho rodného domu jsme pořídili pár snímků a v místním kostele jsme naši pouť zdárně zakončili.

Děkuji jménem všech účastníků všem, kteří svou aktivní účastí náš výlet pomohli přivést k tomu nezapomenutelnému zážitku. Tuto výpravu označila sice naše zájezdová vedoucí Irena jako svou derniéru, všichni však doufáme, že svůj úsudek ještě pozmění a opět někam vyrazíme.

Vojtěch Bohún

Naši řidiči Josef Drápela a Jaroslav Šafařík

Noc kostelů - pátek 23. 5.

Divadlo Kolotoč pohádek sourozenců Marčíkových

Koncert Pavla Helána

Meditace před obrazem

Návštěva věže kostela

Jedna z aktivit pro děti a mládež

Oslava 100 let hasičského sboru v Josefově

Sbor dobrovolných hasičů v Josefově vznikl 28. února 1925. Každý rok si josefovští hasiči připomínají vznik sboru tak, že přijdou na mši svatou v hasičských uniformách. Při 90. výročí vzniku o. Petr požehnal nově pořízený hasičský prapor. Letošní 100. výročí si hasiči připomněli v neděli 11. května, tradičně při mši svaté. Při promluvě jim o. Ventura poděkoval za jejich službu.

připravila K. Košutková

Foto: Vít Kašík

První svaté přijímání

V neděli 15. června přijalo 18 třetáků poprvé Eucharistii.

Jsou to tyto děti:

Červenková Veronika, Doležalová Mariana, Doležalová Viktorie, Dřevěný Martin, Herková Isabela, Janů Antonín, Konečná Kristýna, Ličeník David, Makuderová Veronika, Otáhalová Elen, Robek Pavel, Robek Vojtěch, Šimková Anna, Turek Alexandr, Zapletal Oliver, Zdražilová Amálie, Zelinka Eliáš Jakub a Kos Gabriel (z Lužic).

Přejeme dětem, aby Ježíšovo tělo přijímaly vždy s velkou radostí a vděčností a aby jim bylo posilou na dobré cestě životem.

redakční rada

Foto: Karel Staňa

Kněžské svěcení - sobota 21. 6.

*V sobotu 21. června přijal jáhen Viktor Pařízek v brněnské katedrále kněžské svěcení.
Děkujeme Viktorovi za jeho službu v naší farnosti.
Ke svěcení mu blahopřejeme.
A přejeme i vyprošujeme hojnost sil, Božího požehnání a darů Ducha svatého.*

Slavnost Těla a Krve Páně - 22. 6.

Fotografie 1-6: průvod Božího Těla v Dolních Bojanovicích

foto: Lad'a Herka

Fotografie 7-8: průvod v Josefově

Farní den - neděle 22. 6.

I letos byl připraven bohatý program nejen pro děti, atmosféra byla veselá.

V sobotu 10. května proběhla ve farním areálu brigáda v rámci příprav na Noc kostelů a na Farní den. Díky všem, kteří přišli pomoci.

Slavnost Božského Srdce a primice

Tato krásná slavnost proběhla v neděli 29. 6.

foto na dvojstraně: Lad'a Herka

Čas trávený nad Biblí malé osobní svědectví

Po absolvování kurzu charismatické obnovy a dvou letech v modlitebních společenstvích jsem hledala ještě další cesty k prohloubení víry, zvláště k hlubšímu porozumění Biblí.

Naskytla se skvělá příležitost přímo u nás ve farnosti - biblické hodiny.

Vím, že už běží celá léta, ale až teď na ni došla řada v mé započaté sérii putování.

Vyhovuje mi, že účast je naprosto dobrovolná, ale když se opravdu ponoříte do výkladu jednotlivých textů, tak vás to žene dál a dál a pokud chcete porozumět, nechcete chybět, a tak ztratit, jak se říká, nit.

Putování dobou postní, které začalo samozřejmě Popeleční středou, jsme nazvali STOPAŘI NADĚJE. Je to putování evangelií šesti postních neděl.

Průvodce Peťa Martínek má vždy pro nás pečlivě vypracované materiály k jednotlivým nedělím postní doby.

Na začátku sezení si pozveme hosta Ducha svatého, aby nás vedl, otevřel srdce i rozum k pochopení.

Pak jsme seznámeni s místem a okolnostmi děje, důležitými řeckými nebo latinskými výrazy a vysvětlením jejich významu.

Někdo z nás přečte evangelium na danou neděli, které je postupně rozebráno na menší celky. Otázky průvodce nás vedou k přemýšlení nad dějem i osobami. Každý z nás má samozřejmě svůj pohled a vnese do věci jinou myšlenku.

Průvodce někdy vypichne osobu, kterou bychom v textu hravě přehlédli, protože z na-

šeho pohledu hraje v daném textu zdánlivě nepodstatnou roli, ale při důkladném zkoumání je velmi důležitá, podstatná, mnohdy usvědčující.

Po každém sezení je nám dán úkol k zamýšlení nad sebou, jak bychom se zachovali my? Přiznám se, že odpovědi jsem často hledala po celý týden.

Najednou je konec našeho putování, ocitám se v čase Velikonoc, mám pocit, že vzkříšený Kristus se na mě mile usmívá.... „Tak jaké to pro Tebe bylo?“

Pochopila jsem, že putoval celou tu dobu se mnou, ukazoval se mi v jednotlivých evangeliích, v čase vyprahlosti, pokušení a zkoušek. Ukazuje cestu, volá a ptá se, jak dlouho ještě budu na tebe čekat.

Byl se mnou i v čase vynášení soudů a odsuzování druhých, zažití křivd, které nemohu překročit...

Sbírám odvahu k přiznání minulosti, odpuštění a rozhodnutí se jím nechat vést.

farnice

Tři měsíce vděčnosti

Když jsem v únoru seděla na letišti ve Vidni, vůbec jsem neměla představu o tom, co mě následující tři měsíce čeká. Nepřipouštěla jsem si, že by se mohlo stát něco špatného. Neměla jsem strach. Vlastně jsem si ani moc neuvědomovala, do čeho se to pouštím. Byla jsem ale plně odevzdaná Bohu, naplněná pokojem. Věděla jsem, že mě do toho Bůh volá. Volá mě zakusit si život uprostřed tanzanské buše v katolickém sirotčinci, kde žije třicet dva dětí. „Kdekoliv teď budu, tam bude on stát vedle mě,“ říkala jsem si.

A opravdu stál. Nebudu lhát, bylo to náročnější, než jsem čekala. Poprvé být sama někde v cizině na takovou dobu mi dalo docela zabrat ☺. Ale cítila jsem Boží přítomnost na každém kroku. Mnoho věcí jsem se sama o sobě dozvěděla. A mnoho věcí mi ukazoval Bůh.

Například jak málo ho chválím. Tohle jsem si uvědomila hned v prvních dnech strávených mezi Tanzanijci. Větu „Praise the Lord!“ (překl. „Chvála Pánu“) jsem tu slyšela tak často! Při povyku radosti, když začala opět fungovat elektřina nebo téct

voda z kohoutku. Při modlitbě před i po každém jídle, byť to byl jen malý kousek ovoce. Při každé situaci, která způsobila úsměv na tváři. Za všechno chválí Boha.

Štědrost. Děti, ač mají samy málo, jsou vždy ochotné se rozdělit mezi sebou. Děti mi byly příkladem mít více obětavé srdce. Jednou mě velmi dojal Sam, třináctiletý chlapec, kterého se dobrovolnice Gabi zeptala, jestli by chtěl být bohatý. Hned odpověděl, že ne. Raději chce být jako chudý Lazar, který se po své smrti dostal do Abrahamova náruči.

Dívat se na ostatní očima Ježíše. Tak jako Ježíš nehledí na chyby druhých, neodsuzuje, odpouští a miluje bezpodmínečně, tak jsem se učila dívat na děti okolo sebe. Trpělivým, laskavým a pokorným srdcem. Tak jak se chovám k druhým, tak se přece chovám k Ježíši. Jak se k němu chci chovat?

Největší výzvou pro mě bylo si nestěžovat. Často jsem měla pocit, že když se mě někdo z domova zeptal, jak se mám, měla jsem tendenci hned začít popisovat jen ty těžké a náročné situace. Dívat se na ty krásné věci okolo sebe tak snadno

opomíjíme. A přitom v tom je ta podstata.

No a samozřejmě vděčnost. Každý den jsem byla vděčná za život, jaký doma mám. Za mou rodinu, přátele, za naši farnost, vesnici, přírodu, za možnost poznávat svět, zdarma studovat, vybrat si jídlo, které chci, pustit si film, pokud na to mám zrovna náladu, koupit si šaty, které se mi líbí, zaplavat si v bazénu, když je horko, prožívat čtyři různá roční období, dát si teplou sprchu, mít různé koníčky a dělat, co mě baví. Není lehké si uvědomit, že tohle není samozřejmost a že pro

nás zdánlivě normální a přirozené věci mohou být pro jiné pouze snem.

I přes všechny náročné

okamžiky nelituji ani na chvíli, že jsem se rozhodla do Tanzanie jet. Jela jsem tam s úmyslem dát, ale ve finále jsem si víc odvezla. Nesčetně zážitků a zkušeností, nová přátelství, odvahu a víru, že Bůh se stará.

Závěrem bych chtěla moc poděkovat vám všem, kteří jste na mě mysleli v modlitbě. Věřím, vím to, že Bůh je slyšel.

A o tom, jak funguje sirotčinec, jak vypadá tamní prostředí a život, vám snad řeknu někdy osobně (třeba ve farní stodole). ☺

Alžběta Rebendová

Jedno „malé“ svědectví

Jsem babičkou osmi vnoučátek, za které denně děkuji Bohu. Ale nečekala jsem, že mě Pán tak úžasně překvapí, když mně šel nedávno vnuk k 1. svatému přijímání.

Jak to tak bývá, byla po mši sv. velká oslava, na kterou byla pozvaná celá naše velká rodina. Všichni jsme se dobře bavili, děti tu bylo jak ve školce. ☺ Všechny řádily v bazéně včetně vnuka, který dostal velký dar v prvním přijetí Eucharistie.

Už se schylovalo k večeru, když vtom přišel vnuk za svým tatínkem a poprosil jej, jestli bychom všichni společně mohli zazpívat Sláva na výsostech Bohu a abychom tak všichni spolu zazpívali velkou chválu Bohu. Všichni jsme byli obrovsky překvapení, jak hluboko Pán vstoupil ten den do srdce malého kluka! Já osobně „bečím“ ještě dnes. ☺

Děkuji s vděčným srdcem, že máme celá rodina dar

víry, kterého si často při běžných starostech málo vážíme. Díky, Pane, za tvou lásku a za tvou milost, kterou dáváš našim rodinám.

P.S. A pak začala pořádná dětská diskotéka, do které se s radostí zapojili i rodičové. ☺

farnice

Lud'a Bílík o víře, službě i humoru při kostelníčení

LUĐA BÍLÍK v profesním životě působil jako karosář, v důchodu se stal nepostradatelným pomocníkem v kostele. Jeho služba začala už za působení otce Josefa Dvořáka, kdy přijal roli podávajícího sv. přijímání (pozn. akolyté tehdy ještě nebyli). Po smrti dlouholetého kostelníka Stanislava Ištvánka převzal tuto zodpovědnou úlohu a ve službě se střídal s Josefem Bohůnem. V letošním roce – po devíti letech věrné a obětavé služby – symbolicky předal „kostelníkování“ Václavu Chmelařovi.

Jak vzpomínáte na své kostelnické zážitky?

Jožka Bohůn mi přinesl klíče od kostela a bylo. Ani sto dnů hájení jsem neměl, vletěl jsem do toho. Ale abych pravdu řekl, to kostelníčení na mě mělo ozdravné účinky. Když musíš vstát a jít do kostela ve čtyři ráno, tak jdeš, na marodění nemáš čas. (směje se)

Než jste se stal kostelníkem, pomáhal jste jako akolyta?

To otec Dvořák mě do toho navrtal. Dřív se na přijímání chodilo z oratorie i z kůru venkem do sakristie a tam se podávalo. Když u nás sloužil ještě otec Humpolec a podával přijímání sám, trvalo mu to tři čtvrtě hodiny. Teď už jsme si zvykli, že všechno je nachystané, rychlé...

Stalo se vám někdy během mše svaté, že se něco špatně vyvrátilo?

(směje se) To se vyvrátí něco co chvíli. Když už se něco stane, snažím se z toho udělat srandu.

Vzpomínám si, jednou jsem měl mít v jednu hodinu svatební mši, ale v hlavě

jsem si to nějak posunul a myslel jsem, že tam mám být až ve tři. Ve tři čtvrtě na jednu jsem byl ještě na bůdě... ale pak, to ti řeknu, to byly fofry. Ale navenek to nesmí nikdo poznat.

Jak byste nalákal mladé muže, aby šli dělat kostelníka? Co je na této službě hezké?

Já nevím. Myslím, že je to jako v příběhu Toma Sawyera, když natírá plot. Je to otrava, ale on z toho udělal atraktivní záležitost, tak všichni ostatní natírali za něho. Je to o tom, jak se to podá. Když si to člověk přebere, když to bude dělat jenom, že musí,

a nebude to dělat s láskou a humorem, tak to nemá cenu.

Je něco, co byste změnil, kdyby to bylo ve vaší moci?

Já jsem vždycky chtěl, aby sakristie byla tam, kde byla dřív. Nevím, jestli si to pamatuješ. Byla v místě, kde dneska sedí rodiče s dětmi a ženy. Kostelník by podle mě měl vidět na oltář, protože připravuje během mše řadu věcí a bylo by to mnohem pohodlnější.

Změnilo se něco za tu dobu, co jste kostelníčil?

Já nevím. Tady u nás je pořád nějaká sláva... pořád se něco chystá. Pořád je spousta práce. Já nechápu, jak to kdysi kostelník Malina mohli dělat sám. Oni se s nikým nesnesli, ale všechno měli v pořádku uklizené, stíhali, a ještě chodili vyřešákovat.

Vzpomínám na něho. Byl přísný.

(směje se) On byl prud'as. Ale já jsem s ním vycházel velice dobře. Byl svérázný, ale muselo být všechno tip top. To já neumím. Však to znáš z domu, nejde mít všechno ve vzorném pořádku. Provozní nepořádek musí být.

Stěžuje si někdy někdo, že něco děláte špatně?

Imrvé má někdo něco. Že není zatopené, že je zatopené, že knížky jsou špatně v řadě... že nejsou uklizené. Proč jsem nenachystal obětní dary dřív než čtení... Ale mně to jde jedním uchem tam a druhým ven. Takové obyčejné věci. Já jim říkám, když si na to trůfáš, pojď to zkusit sama. Tak si říkám, co teprve chudák otec Petr? Co ten si musí vyslechnout...

Fotky v článku zachycují Luďu Bílíka a o. Petra, kteří v době covidu navštívili v přestrojení o. Václava coby kontrola z hygieny.

Co je na kostelníkování nejvíc nepříjemné, nebo nejtěžší, nebo takové, co může odradit?

Nic. My to tu máme krásné. Kostel je vytopený, nazdobený, uklizený. Zaběhnutá mašinerie, kde to klope. Pohlazení po duši. Ženské jsou tu ochotné. Dávají úklidu svůj čas a prostředky.

Nevím, já si myslím, že jsme opravdu výjimečná obec a že bychom si toho měli vážit.

Máte nějaký zvyk nebo oblíbenou modlitbu?

Když ráno stávám, modlím se krátkou modlitbu a při tom vzpínám ruce do ne-

bes, jako bych se Bohu vzdával. Přitom se modlím krátkou modlitbičku.

A když jdu do kostela, tak se po cestě modlím desátek růžence a na zpáteční cestě druhý. Uznávám, že když všechno kvete, je to náročnější na soustředění. (směje se)

Jak se vám spolupracuje s otcem Petrem?

Výborně. To je výjimečný člověk. Co on v té hlavě všechno má! Když potřebuji nějaké citáty z Bible, poradí mi, kde to najdu. A je velíký liberál.

Jak vyplňujete svůj volný čas?

Když můžu, jsem s Jirkou a se Štěpánem (vnuk).

Snažím se pomoci. On je Štěpán taková čistá duše. A denně jsem na bůdě, teď mám „kozičky“, budu dělat koziřon. Mám ještě stříhat stromy. To dělám jarní a zimní řez, podlom na jaře... jaký velice volný čas.

Co by se podle vás dalo tady ve farnosti zlepšit?

Mně vadí, že mladí při mši nezpívají. Je dokázané, že kde měly děti dvě hodiny týdně zpěv, celá třída se líp učila. Musíš dávat pozor na zpěv a notu, na text, co se zpívá, a tím se vyvíjí i mozek.

Která modlitba je vaše nejoblíbenější?

Klasický Otčenáš... vystihuje všechno. A ta moje ranní s rukama nahoře. Jen ty ruky udržet nahoře je někdy výkon.

A co je to za modlitbu?

Bože, celou tuto noc zas chránila mě tvoje moc. Buď za to ctěn a veleben. Prosím tě i tento den, ty dobrý svatý Otče můj, mě hříchu, smrti ochraňuj. Myšlenky, slova, skutky své chci obětovat ke cti tvé. Maria

Máti přemilá, přimluv se za mě u Syna. Jehož nechť chválí každý hlas, jak nyní, tak po všechem čas.

To je hezké. Co byste vzkázal dalším budoucím duchodcům, potenciálním kostelníkům, jak se na to začít připravovat?

Já ti nevím. To je jak na manželství. Připravít se nedá, to se musí zažít. Prostě co dojde, dojde.

No a na závěr máte možnost něco vyzádat. Co to bude?

Vydržet ve víře. Kristus řekl, beze mě nemůžete nic! Mnohokrát jsem si to ověřil.

Byla doba, kdy jsem se dostal do překérné situace. Řekl jsem si, že nebudu Boha prosit, však on o mně všechno ví. Budu mu důvěřovat a modlit se. A ono se všechno skutečně vyřešilo. Sice oklikou, ale vyřešilo. A takových situací v životě mám hodně.

Důvěra je nejdůležitější. Měli bychom víc prosit a on nás milostivě vyslyší nebo nevyslyší. My nevíme, co je pro nás dobré, ale on ano.

A ještě jedna věc, když uděláš v životě něco pro druhého, to se počítá... Nestačí hodiny mluvit, mluvení bez skutků, to není nic. Víra se musí žít a neflinkat.

A tohle ať si každý přebere, protože obecný návod neexistuje.

Děkujeme Luďovi Bílíkovi za otevřené a upřímné povídání, za roky věrné a obětavé služby v naší farnosti a také za inspiraci, že i víra se může žít s úsměvem, pokorou a opravdovou důvěrou. Přejeme mu do dalších let pevné zdraví, radost ze života, Boží požehnání a mnoho krásných chvil v kostele, doma i na bůdě.

Andrea Červenková

V minulém čísle jsme slíbili, že se vrátíme k divadelnímu přestavení Quo vadis.

A tak v této rubrice věnujeme pozornost Markétě Malánikové – režisérce ochotnického divadla v Dolních Bojanovicích, která se už více než 25 let neúnavně věnuje tvorbě, jež obohacuje nejen kulturní život obce, ale i duchovní rozměr jejího společenství.

Když láska k divadlu, tradici a víře spojí generace

V letošním roce uvedl místní ochotnický soubor monumentální inscenaci Quo vadis podle slavného románu Henryka Sienkiewicze. Režisérka Markéta Malániková – vnučka legendárního režiséra Michala Komosného, před dvaceti pěti lety navázala na stopu svého dědečka. Michael Komosný tento příběh s ochotníky v Dolních Bojanovicích zahrál v roce 1947.

Kromě režisérky je Markéta uznávanou švadlenou a vyšivačkou, která se specializuje na výrobu podlužáckých krojů. Její práce je „dědictvím“ po stařence a stařečkovi, kteří jí lásku k tomuto řemeslu vštěpovali.

Po absolvování Středního odborného učiliště uměleckořemeslné výroby v Praze spolupracovala s prarodiči nejprve pro Ústředí lidové umělecké výroby (ÚLUV) a později pracovali už jako živnostníci. Díky svému závazku k tradičním technikám a materiálům získala tituly „Nositel tradice“ a „Mistr tradiční rukodělné výroby“. Kromě šití krojů působí jako průvodkyně v Masarykově muzeu v Hodoníně.

V následujícím rozhovoru jsme se zaměřili především na její divadelní aktivity. O pár slov jsme požádali také některé z herců, kteří svými výkony nadchli publikum během slavnostní premiéry 29. března 2025.

Pozn. Markéta svým prarodičům oníkala, z důvodu autentičnosti je oníkání použito i v rozhovoru.

Jak k tomu došlo, že jsi po stařečkovi režirování přebrala?

Od malička jsem u nich vyrůstala. Poslouchala jsem, co se řeší. Chodila jsem se stařečkem na divadelní zkoušky. Ale nikdy mě nenapadlo, že bych to dělala po nich.

Později stařeček slíbili panu Antošovi z Rohatce, že zahrají jeho hru Tetička

z Radějova. Byli přátelé. Stařeček se na režirování už zdravotně necítil, ale řekli, že by chtěli splnit svůj slib. A ať si scénář přečtu.

A já kývla. Myslela jsem, že budu pomáhat, chodit na zkoušky... ale stařeček mě jednoduše hodili do vody. Musela jsem si najít herce... prý, však víš, s kým spolupracuju. A tak to šlo.

Od začátku mě asi Pán Bůh řídil ruku nad výběrem herců. Mám samé pohodové lidi do party. Je nám spolu dobře a už dvacet pět let nám to spolu funguje.

A co nervozita, když jste hráli Tetičku z Radějova?

Tím, jak jsem vybrala lidi, kteří už hráli se stařečkem, jako například Anežka Turková, Josefka Vavrysová...

tak oni mě podrželi. Automaticky mě přijali po stařečkovi jako autoritu. Úplně mě to překvapilo, byla jsem proti nim mladá a říkala jsem jim, jak se mají chovat na jevišti, co říkat a jak.

Zaplať Pán Bůh mám dar už při čtení scénáře vidět, jak to má vypadat, kdo by to mohl hrát, kde kdo bude stát, co se bude dít. A taky nechávám na samotných hercích, aby tam vložili něco ze sebe... Jenom je jemně koriguju, když už je to na hraně.

Kolik divadel už máš za sebou?

S Quo vadis je to patnáct her... Na začátku jsme hráli každý rok jedno divadlo, uvedli jsme například hry Katarinka Kača, Sluha dvou

pánů, Ženský zákon, Cesta zarúbaná, Ztřeštěná neděle, Maryša... A taky jsme připravovali scénky.

Maryša byla velmi úspěšná.

To byla jediná tragédie, co jsme hráli. Velmi úspěšná, nejvíc reprízovaná a vždy byl plný sál. Ale to je i tím, že je z našeho prostředí. Herci byli přirození, v našich krojích s naším nářečím, šlo to od srdce.

Vzpomněla jsi scénky. Jak si hledáš scénáře, nebo to vymýšlíš sama?

K některým scénkám mám scénář, jiné vymýšlím sama. K některým se sejdeme, každý hodí něco do placu a pak to dáme dohromady. Ale zase ve finále je to na mně, abych to sekládala, aby měla scénka hlavu, patu a nějaký příběh.

Vrátím se ke Quo vadis, které hrál s ochotníky tvůj stařeček před sedmdesáti osmi lety. Kolik času ti zabraly úpravy toho původního scénáře?

Hodně. Navíc v klasickém divadle mají scénáristy, kostymérky, maskérky, scénáristy, kulisáky a podobně, ale my si děláme všechno sami. Jsme sehraný kolektiv a pomáháme si, jak to

jen jde. Holky švadleny šijí podle mých představ... Je to náročné a u toho představení to bylo ještě víc. Když hraje komedii, všechno se odehrává v jednom prostoru, maximálně vyměníme stůl nebo rekvizitu. Tady bylo potřeba měnit i scény. Přemýšlela jsem, jak to udělat, aby ladilo všechno se vším.

Změny jsme řešili přehazováním látek přes základní kulisy. Musela jsem nakoupit kilometry látek. Přesně rozkreslit každou scénu, jaké bude pozadí, kdo na jevišti bude stát, v jakém bude kostýmu. Šlo i o to, aby nebyly dvě osoby vedle sebe ve stejném kostýmu, aby nesplývaly s pozadím, aby se v jedné scéně nepotkávaly stejné barvy. Blbosti, co normálně režisér neřeší. A divák to ani nepostřehne, pokud to funguje... Takže já jsem měla rozkreslenou každou scénu zvlášť.

Kostýmy byly moc krásné.

Úžasná paní Binderová z Hodonína, co má látky, mi vycházela neskutečně vstříc. Ušetřili jsme díky ní hodně peněz. A taky samozřejmě díky za dotace od obce, bez toho by to nešlo.

Chtěla jsem, aby ostatní vnímali, že to divadlo není

žádná fraška. Chtěla jsem je vtáhnout do Říma v roce 64 po Kristu. Takže jsem si hrála, rozkreslovala kostýmy. Pomohla mi i průprava ze školy, kde jsem studovala umělecká řemesla.

Co se týče přepisu textů, slyšela jsem, že to taky dalo zabrat.

Po večerech jsem přepisovala, vždycky pár listů. Stařeček to měli v takové malé knížečce. Bylo to psané v prvorepublikové řeči: Co učiniti hodláš manželi můj? Obrácený slovosled. Spoustu vět jsem vyškrtlá, aby hra měla spád a nebyla tak dlouhá..., už tak jsem měla strach, aby lidi vydrželi sedět.

Jakou máš po divadle zpětnou vazbu?

Diváci mi říkali, že je to vtáhlo do děje. Že vůbec nevnímali, jak ubíhá čas.

Taky sis veřejně posteskla, že zatímco stařeček měli stoprocentní účast na každé zkoušce, ty jsi ji měla stoprocentní jen jednou. Jak s tím bojuješ?

Těžko. Byla to pro mě zkouška trpělivosti a pokory. Když čtvrt hodiny před zkouškou začne pípat mobil a půlka herců se omluví, je to velice těžké. Byla to

moje křížová cesta (směje se).

Máš ještě nějaký sen, co bys chtěla nacvičit?

Když projíždím divadla a vidím, že některá představení jsou stále vyprodaná, nechám si poslat scénář. Když mě zaujme, tak to nazkouším. Ale je toho stále málo, co by mi připadalo kvalitní.

Co tě na práci s lidmi nejvíc baví?

Baví mě být s nimi. My, když se dýl nevidíme, tak na zkoušce se všichni objímáme a máme radost ze setkání. Fakt si chybíme.

Co tě umí překvapit?

Vždycky se něco najde. Třeba si myslíš, že konkrétní zkušený herec nebude mít s rolí problém. Ale on ji má. Pak se musím věnovat nejen nováčkům, ale i těm zkušeným, kteří se potře-

bují do role vžít. A je nutné dělat individuální zkoušky a procvičovat to.

V této hře to bylo náročné. Můžu říct, že od začátku jsem prosila Pána, ať ze mě učiní svůj nástroj, ať mluvím skrze mě. A i na zkouškách jim říkávám, musí to jít z vrchu přes vás do lidí. A prosila jsem i za publikum, aby hru vnímali. Říkala jsem si, když to osloví jednoho jediného člověka z publika, tak ten rok neskutečné dřiny měl smysl.

A potom lidi přišli a dali mi zpětnou vazbu, že se jim líbilo nejen divadlo, ale oslovilo je to i duchovně. Takže si říkám: Jo, mělo to smysl.

Překvapilo tě něco na premiéře?

Překvapilo. Vím, že nejlepší zkouška jede jenom na osmdesát procent. I ta nejlepší. Teprve před publikem se začne hrát naplno.

Byla generálka a já jsem říkala, Pane Bože, jestli mi nepomůžeš teď, tak už nikdy... A na premiéře jsem stála vzadu v sále a nevěřila vlastním očím. Potom mě to úplně dostalo při děkovačce. Měla jsem co dělat, abych nebrečela.

Cítila jsi hrdost?

Ano, velkou.

Tobě režirování předal stařeček, máš někoho, komu ho předáš ty?

Uvidíme, trochu to mám namyšlené. Teď jenom poznat, kdy je čas odejít. Doufám, že to poznám.

Jak tě podporuje rodina, především teda manžel Milan?

Hodně. Manžel Milan respektuje můj čas, který věnuji svým aktivitám. Tolerujeme se navzájem. On má svoje auta a já divadlo.

Podporuje mě, jak nejlíp říká, Pane Bože, jestli mi nepomůžeš teď, tak už nikdy... A na premiéře jsem stála vzadu v sále a nevěřila vlastním očím. Potom mě to úplně dostalo při děkovačce. Měla jsem co dělat, abych nebrečela.

Jak moc ti pomáhá při tvé práci víra v Boha a tradice, které dodržujeme?

Moc. Stejně jak to stařenka vždycky říkala, i já miluju tuto dědinu. Snažím se vidět v lidech to lepší. Víra mě provází od malička a mám pocit, že i tím, jak jsem doopatrovala stařenku, posunulo mě to dál. Získala jsem víc pokory, otevřela se mi cesta k Pánu. Ne že bych dřív nevěřila, ale snažím se Boha teď víc poslouchat. I třeba s tím divadlem. Dozrála jsem. Před deseti lety bych Quo vadis vůbec nezvládla. A i posun termínu hry do doby postní byl neplánovaný, ale výborný tah. Krásně se to vypilovalo a sedlo do období postu. Všechno to bylo takto správně a já věřím, že šlo o Boží řízení.

Tak to je hezké. A jaká je tvá oblíbená modlitba?

Moc mi pomáhá modlitba Františka z Assisi: Učiň mě, Pane, nástrojem, ať stále zářím pokojem... V ní je obsaženo všechno.

Na rozhovor navazuji odpovědi a postřehy samotných herců:

Petr Drábek – Marcus Vinicius

Jak ses připravoval na roli římského vojáka a jak se ti hrála proměna z bojovníka v milujícího muže?

Nedá se říct, že by to byla příprava v pravém slova smyslu. Proces zkoušení je velmi dlouhý, takže se připravuješ tím, že se učíš scénář a postupně si na zkouškách vytváříš charakter postavy (jestli se tomu tak dá říct, protože naše zkoušení je spíš zábava). Každopádně největší posun, a to po všech stránkách, nastává asi přibližně měsíc před premiérou. To už z předchozích her víme, a taky se tím uklidňujeme. Ale zpátky k otázce. Role mi teda blízká moc nebyla. Viděl jsem se spíš v postavě Petronia, kterou nakonec skvěle ztvárnil Marek, ale taky se v ní v průběhu zkoušení moc necítil. Na začátku jsem opravdu váhal, jestli

tuhle roli vůbec přijmout. Víš, já vlastně nejsem úplně ten typ romantického milovníka. Taky na jeho proměnu, podle naší úpravy scénáře, není úplně prostor a proběhne dost rychle a náhle... za mě trochu necitlivě. A nejde přesvědčit diváky, aby ti uvěřili, pokud tomu sám nevěříš. Navíc, když jsem se dověděl, že budu mít k sobě Páju, která neměla s divadlem žádné zkušenosti a skoro vůbec jsme se neznali... To mně taky moc nepomohlo. Ale nakonec díky nějakým textovým změnám, vzájemným radám a zřejmě i řízením toho, jenž je nad námi (taky určitě chtěl, aby k němu lidé zase měli o krůček blíž), se nám to, myslím, povedlo dostat na hezkou úroveň. Pája je v roli Lygie výborná, udělala obrovský kus práce a jsem za ni moc vděčný. Velké díky patří Markétě, která má s námi a hlavně se mnou obrovskou trpělivost. Opravdu vytrvale a citlivě se snažila rozbít mé pochyby (až se divím, že mi pořád dává příležitost si zahrát... asi se navzájem už dobře známe). Také díky kostýmům, díky hudbě, nasvícení, scéně a hlavně výkonům svých kolegů na jevišti je Quo vadis krásné představení. A moc si vážíme toho, že se divákům líbí.

Jaroslava Halabrinová – Pomponie

Byla nějaká replika nebo scéna, která ti utkvěla v paměti jako obzvlášť silná nebo emotivní?

Byla a musím říct, že jsem si jí pořádně všimla až při generálce, kde jsme se na jevišti sešli komplet. Je to scéna, kdy Chilon (Jenda Šimek) vejde do vězení, kde jsou uvězněni křesťané, které udal, a díky tomu je poslal na smrt. V Nerónových zahradách vidí umírat křesťany krutou smrtí, kdy hoří jako pochodně a tam nad nimi má vidění Krista a uvěří. S velkou bolestí křesťany prosí, aby mu odpustili. A tady byl asi pro mě ten velký moment, kdy se odpuštění stane pro druhého, v tomto případě Chilona, uzdravením a vysvobozením od starého člověka k novému. Tady jsem si uvědomila, jak moc je odpuštění důležité a osvobozující pro obě strany. Jeník Šimek Chilona úžasně zahrál, vtáhl mě do všeho, co jako Chilon prožil.

Štěpán Červenka – Tygelinus

Na tebe mám otázky hned dvě. Jak se ti hrála záporná postava, co sis na její interpretaci nejvíc užil a jaké to je, když se v diva-

delní hře "potkáš" s vlastní manželkou?

Záporná postava se mi hrála celkem dobře. Jen se člověk musí v tomto případě oprostít od významu toho, co říká a jak koná. To mně opravdu nebylo po chuti. A jestli jsem si na roli něco vyloženě užil, se ani říct nedá, celá radost z hraní má pro mě základ v kolektivu ochotníků, a ne v konkrétní roli.

Sdílení jeviště s manželkou (pozn. aut. Lenka Červenková hrála roli manželky cisaře Nera) byla příjemná změna, protože v předchozí hře jsme se na jevišti vůbec nepotkali. Nejlepší na tom byl asi společně strávený čas při tom, co máme oba rádi.

Denisa Šimková – Rita **Jaké bylo zahrát si po boku zkušených herců a být součástí tak rozsáhlého projektu?**

Hrát v divadle se zkušenými herci byla pro mě neuvěřitelná příležitost, za kterou jsem nesmírně vděčná. Každý moment na jevišti i mimo něj pro mě znamenal novou inspiraci a cennou zkušenost. Bylo úžasné být součástí něčeho tak silného a opravdového. Tahle zkušenost mě hodně naučila a hluboce ve mně zůstane. Byla to pro mě čest.

Jan Šimek – Chilon

Jak se ti hrála záporná postava a co pro tebe při jejím ztvárnění bylo největší výzvou?

Říká se, že záporné role se hrají dobře. V každém člověku prý dříve nějaké zlo a v záporné roli se dá vypustit v plné síle, když to scénář divadelní hry dovolí. Přiznám se, že já jsem s tím musel bojovat. Když jsem si představoval, jak se budou diváci tvářit a proklínat mě za mé činy. Byla to pro mě velká výzva. Už když jsem držel v ruce scénář a zjistil, že za vinice a nějaké zlaťáky mám zradit spoustu nevinných lidí. A těžká byla i představa, jaké poměry

a vládce v té době v Římě vládli. Později jsem potkal některé lidi, kteří mi dávali najevo, jak jsem byl hnusný zrádce hodných křesťanů.

Přál bych si, aby se takoví Chilonové a jemu podobní ani v dnešní době vůbec neobjevovali.

Pavlaína Tomčalová – Lygie

Jak jsi vnímala svůj první výstup na jevišti, co tě na divadle nejvíc překvapilo? Jak se ti hrálo pod vedením Markéty?

Upřímně jsem byla docela dost nervózní nejen ze samotného výstupu, ale i z prvních zkoušek. Všichni tam byli hrozně zkušení a talentovaní a já jsem divadlo nikdy nehrála. Když jsem přicházela na zkoušky, potěšilo mě, jak mě všichni přijali. Byli velice srdeční a vždycky mně rádi pomohli. Zvlášť bych chtěla moc poděkovat za všechny cenné rady k mému výstupu, bez kterých bych vůbec nevěděla, co mám dělat líp. A to mě asi i překvapilo nejvíce, že všichni lidé, kteří v divadle hráli, vytvářeli skvělou a velmi ochotnou partu, která je podle mě velmi vzácná.

Paní Malánkové bych hlavně chtěla poděkovat,

protože mi věřila, že to zvládnou. I když bylo určité potřeba zapracovat na hodně věcech, zvlášť na síle hlasu. Měla s námi všemi pevné nervy. Navíc měla zvládnuté i všechny věci okolo, od kulís až po kostýmy, které jsme na sobě měli. Obdivuju tu trpělivost, pevné nervy a vlastně celé režírování, protože to nebylo vůbec jednoduché.

Děkujeme Markétě Malánkové za její oddanost divadlu, za inspirativní práci, která překračuje rámec režie, a za energii, kterou věnuje dobrovolným aktivitám. Její osobní příběh, pokora, vztah k tradici i hluboká víra dokazují, že skutečné umění vzniká tam, kde se srdce propojí s odkazem předků a kde každé slovo i kostým mají své místo a smysl.

Děkujeme také všem hercům a dobrovolníkům, kteří se na inscenaci Quo vadis podíleli. Právě díky nasazení a nadšení jednotlivců mohlo vzniknout dílo, které zanechalo hluboký dojem v srdcích diváků.

Andrea Červenková

Tentokrát si představíme Společenství radostného poselství

V roce 2009 po ukončení kurzu charismatické obnovy vzniklo naše modlitební společenství. Každoročně si krátce po Novém roce společně vyprosíme Boží slovo. Několikrát se opakovalo téma předávání radosti, proto jsme si začali říkat Společenství radostného poselství.

Na začátku nás bylo dvánáct, ale v současné době máme aktivních členů devět.

Scházíme se ve čtvrtek každých 14 dnů ve farní učebně. V minulosti jsme zažili krizi. Účast byla malá nebo jsme se nesešli vůbec. S pomocí Boží jsme tyto potíže překonali. Dál se modlíme za vytrvalost, abychom naše společenství udrželi živé.

Při setkáních chválíme Boha, děkujeme, prosíme, vzýváme Ducha svatého, zapojujeme se svými přímluvami, někdy čteme Boží slovo, modlíme se nověnu, zpíváme.

Rádi se navzájem vidíme, v úvodu probíráme různé zážitky, příhody, zdravotní stav svůj i našich blízkých. Někdy zabrousíme i na po-

litická témata, až zjistíme, že je nejvyšší čas se při zapálené svíčke usebrat a modlit. Všechny svoje starosti, obavy o blízké i prosby o požehnání vložíme do společné modlitby. Společně se modlíme také za svět, mír, církev, kněze, politiky, mladé lidi a jejich budoucnost. Je toho tolik, za co máme děkovat a co svěřovat do Božích rukou. Uvědomujeme si důležitost a prospěšnost společné modlitby, ze které můžeme čerpat sílu a povzbuzení do dalších dnů.

Velmi si vážíme daru víry, života v míru a hojnosti. Také naší živé farnosti, je

tolik aktivit, do kterých se můžeme zapojit. Věříme, že naše snaha o společnou modlitbu nese dobré ovoce pro nás, naše blízké, farnost, pro naše společné soužití. Určitě vás chceme povzbudit k tomu, abyste se do jakéhokoliv modlitebního společenství také zapojili.

K. Košutková

Sochy a kříže Svatá Anna v Josefově

Krásné sousoší svaté Anny vyučující Pannu Marii je nejstarší památkou obce Josefov. Je jediným památkově chráněným objektem na josefovském katastru. Na seznam památek byla zapsána 3. května 1958. Jde o pozdně barokní, silně zlidovělou sochařskou práci datovanou do roku 1760. Stojí na mírném návrší na jižním okraji obce, původně na rozcestí polních cest do Moravské Nové Vsi a do Prušánek. Socha byla postavena na náklady Jiřího Straky, který byl dle dochovaného ústního podání ovčáckým hospodářem na kukvickém dvoře. Sochu nechal údajně postavit z vděčnosti, že na onom místě nalezl poklad.

Obyvatelé Josefova chovali vždy ke svatě Anně velkou úctu a 26. červenec, den jejího svátku, světili. I z okolních vesnic sem v tento den přicházely průvody věřících.

Podle záznamu v josefovské obecní kronice z roku 1933 bylo sousoší sv. Anny barevně vymalováno akademickým malířem a sochařem Vladimírem Beckem ze Strážnice. Nátěry byly obnoveny v roce 1974, pak byly při pozdějších opravách v roce 1990 odstraněny.

*podle knihy Josefov císařská obec
připravila K. Košutková*

SLOVO PRO DUŠI

Letní pozdrav kněze farníkům

Přinášíme text o. Jacquese Hamela, který vyšel v listu jeho farnosti. Z něho lze vyčíst, jakým typem duchovního tento francouzský kněz byl, i když líčí jen příchod léta. V červenci 2016 jej během sloužení mše zavraždili radikální muslimové.

Jaro bylo poněkud chladnější. Jestli to někomu pokazilo náladu, mějte trpělivost, léto nakonec přijde. Stejně jako čas prázdnin.

Ty jsou příhodnou dobou, abychom se na čas odpoutali od našich všedních starostí. Ale není to čas, který by se jednoduše vytkl do závorek. Je to doba odpočinku, ale také nových setkání, sdílení a soužití.

Je to čas k načerpání nových sil. Někteří si vezmou pár dnů volna na duchovní cvičení nebo vyrazí na pouť. Jiní mohou čerpat síly ve velké knize Stvoření, když budou obdivovat a žasnout nad krajinami tak odlišnými, a tak nádhernými, že mají moc pozvednout nás a hovořit nám o Bohu. V těchto chvílích můžeme slyšet Boží pozvání, abychom se o tento svět starali, abychom ho z místa, kde žijeme, proteplili, prolidstili, aby se stal bratrštějším.

Je to také čas setkávání s blízkými i přáteli, čas, kdy můžeme věci prožívat společně.

Je to čas, kdy můžeme větší pozornost věnovat našim blízním, ať už jsou kdovíjací. Je to i čas sdílení. Sdílení našeho přátelství, naší radosti. Sdílení naší podpory dětem, kterým ukážeme, že nám na nich záleží.

A je to rovněž čas modlitby: abychom byli pozorní k tomu, co se bude dít v našem světě v daný okamžik. Modleme se za ty, kteří to nejvíc potřebují, za mír, za to, abychom spolu žili lépe. Učiňme svá srdce bdělá, ať citlivě vnímáme krásné věci i potřeby všech lidí, včetně těch, kteří se budou cítit osamělejší než jindy.

Ať nám tyto prázdniny dovolí načerpat plnou radost z přátelství a nové síly. Lépe vybaveni pak můžeme vyrazit společně na cestu.

Krásné prázdniny všem!

Otec Jacques Hamel

převzato z Katolického týdeníku 2022

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

Babičky

Vyhynou původní české babičky stejně jako tasmánští čerti? Kam se ztrácejí? Kam odcházejí a kde mizí pěkné české babičky? Kam se vytratila jejich vůně? Kdo a kde naposledy zahlédl jejich přirozenou vlídnost?

„Ještě jednou, Patriku, a Batmana stopro neuvidíš!“ vylila ze sebe zlost v téměř holé větě žena na parkovišti před Albertem. Patrik lehce zklidnil svoji urputnost a vztek, podíval se zespoda na ženu před sebou a odseknul v posledním vypětí sil: „Nemám tě rád, babi.“

Nad klukem stála žena, která každé ráno

zcela jistě prchá před odcházejícím středním věkem v ložnici po běžícím pásu sledující u toho opakování VIP zpráv. Kontura kolem jejich rtů byla opravdu ostře vygravírovaná, zadek nacpala do džín pro holky z osmých tříd základní školy. Zpod rukávu bílého letního trička se přes rameno dolů k lokti linula vytetovaná lilie a nepřírovnalé bílé zuby drtily ve vzteku žvýkačku. Po opravdu dlouhé době jsem byl rád, že jsem vlastně starý a díky tomu nemusím říkat „babi“ něčemu, co vypadá jako klon Barbíny a divoké Xeny.

Kam se poděly klasické české babičky? Kam zmizely ženy typu Míly Myslíkové, Slávky Budínové nebo Stelly Zázvorkové? Vzpomínám na babičku, která mě vítala před chalupou. Věděl jsem, že její rozpražená náruč je hebká jako dlouhé ženské vlasy čerstvě umyté v březovém šamponu.

Věděl jsem, že její šaty voní směsí babiččiných vůní a šeříkového mýdla Elida. Její rty byly vždycky nenápadně přirozeně růžové a nelepily po žádných lescích nebo rtěnkách. Věděl jsem, že přes léto její dlaně voní po rybízu a po žmolence na koláč. To byly její Diory a Channely! Po každém naběhnutí do náruče jsem čekal na její pevný, a přitom tak laskavý, něžný a vstřícný stisk. Cítil jsem v něm pokaždé obrovskou nekonečnou něhu a vlídnost. Cítil jsem v něm bezpečí.

Když mě okřikla, nikdy to nebylo v afektu a nikdy to nebylo sprosté. Když mě klepla přes prsty, pamatoval jsem si to tak dlouho, jak dlouho jsem jedl nenáviděnou dušenou mrkev, kterou mi s láskou připravovala. Když se mě ptala na některá slova v křížovce, kterou luštila, cítil jsem se strašně důležitě.

Určitě všechna slova znala, jen mi nenápadně dávala pocit potřebnosti a spolupráce. Ukazovala mi způsob, jak spolu mají lidi mluvit a jednat. Když mi před odchodem z domova pokaždé narovnála límec (s mým narůstajícím věkem si stále více a více musela stoupat na špičky chodidel), usmál jsem se na ni. Ona mi jen tak nenápadně pokaždě přejela dlaní přes tváře. Když jsem u stolu kousal do krajice, který namazala, seděla často naproti mně oblečená do županu a mlčky se na mě jen tak dívala.

A když pochopila, že její pobyt se mnou je u konce, v klidu odešla. A já jsem se v tom brzkém červencovém ránu šel projít do úvozu pod chalupu a vylíval jsem z očí smutek a radost zároveň. Radost z toho, že jsem ji nikdy neřekl: „Nemám tě rád!“

Často se jí, s pohledem nahoru do nebe, ptám na to, čemu nerozumím.

Vím, že se za mě i celou naši rodinu přimlouvám u toho, kterého se celý život snažila následovat a u kterého vždy čerpala sílu.

Babičko, děkuji ti.

zdroj: internet

VZDĚLÁVÁME SE

Řeholní život v České republice Řád řeholních kleriků chudých Matky Boží zbožných škol (piaristé)

Milí přátelé,

dnešní dilem započneme další velkou skupinu řeholních řádů, jejichž hlavním posláním je zakládání **školek, škol a vzdělávacích institucí**. Jejich členové se věnují primárně mládeži a provozují také domovy mládeže. Dnes si představíme první z nich. Je to Řád řeholních kleriků chudých Matky Boží zbožných škol, nazývaný též piaristé (zkratka SP - **Ordo Scholarum Piarum**). Tento řád působí mj. i v nedaleké Strážnici.

1. Vznik a rozvoj

Řád piaristů je řeholní rodina založená v Římě v roce 1597. Jejím zakladatelem je španělský kněz svatý Josef Kalasanský. Otec Josef vnímal chudobu a nevzdělanost dětí a mládeže, a proto kolem sebe shromáždil stejně smýšlející učitele a kněze, s nimiž uvedl do života bezplatné a pro všechny dostupné školní vzdělávání. Tímto způsobem vznikl Řád zbožných škol, česky pojmenovaný **piaristé**. Škola sv. Josefa Kalasanského byla první bezplatná a pro všechny dostupná škola v Evropě. Papežské schválení řád obdržel roku 1621 v Římě. Na území dnešní České republiky začali piaristé působit v roce 1631 v Mikulově. V současné době jsou činní ve 32 státech celého světa. Jak již bylo řečeno, u nás působí ve Strážnici. Ze států, které sousedí s Českou republikou, působí piaristé v Polsku, na Slovensku a v Rakousku.

2. Organizační struktura

Řád je rozdělen na provincie (například polská provincie piaristů zahrnuje území Polska, Běloruska, Ukrajiny, České republiky a jednu komunitu na území Rakouska). Nejvyšší představený řádu, otec generál, sídlí v Římě.

3. Charakteristika

Poslání piaristů charakterizuje řádové heslo: zbožnost a věda. Řád má charakter apoštolský a jeho hlavním cílem je výuka a výchova dětí a mládeže ve školách (piaristických i státních), ve střediscích i ve farnostech. Aby členové řádu mohli učit Boží pravdu, musí ji nejprve poznat v modlitbě. Proto svatý Josef Kalasanský ustavil způsob života piaristů jako smíšený: modlitebně-apoštolský. Charakter řádu ukazuje jeho název: je původem latinský „*Scholae Piae*“, což znamená „Zbožné školy“, nebo „*Ordo Scholarum Piarum*“ - „Řád zbožných škol“.

Členové řádu jsou většinou kněžími, ale jsou mezi nimi i řádoví bratři bez kněžského svěcení. Způsob jejich života podle evangelia je popsán ve stanovách a pravidlech řádu. Jsou zaměřeni na chudé: chudobným způsobem života se učí pokoře a skrze pokoru chtějí být dobrými vychovateli. Od samého počátku ctí Pannu Marii jako patronku a vzor pro vychovatele. V piaristické farnosti a škole se děti a mládež mají naučit zbožnosti, tedy plnění svých závazků vůči Bohu, rodičům a vlasti.

4. Činnost

Piaristé se věnují výchově a výuce dětí a mládeže, školskému vzdělávacímu působení, celkové péči o ubohé a zanedbané, výchově rodičů. Působí ve vedení škol, v duchovní pastorační ve farnostech, v misijních základnách, provozují činnost apoštolskou, vydavatelskou, exerciční a poutní.

5. Řeholní oděv

Během prvních slibů, po ukončení noviciátu, dostává člen řádu řeholní oblečení: černý hábit a opasek.

6. Přijímání nových členů

Podmínky k přijetí do piaristického řádu jsou touha sloužit Bohu a lidem v řeholním povolání, dobrý zdravotní stav, připravenost pomáhat dětem a mladým lidem, zvláště chudobným, ať už ve školách, střediscích či ve farnostech. Dále je potřebné středoškolské vzdělání ukončené maturitou (pro kandidáty kněžství), doporučení svého faráře a přijaté svátosti: křest, eucharistie a biřmování.

7. Kontaktní údaje

Komunita piaristů Strážnice

Více o řádu se dozvíte na piaristestraznice.cz.

*zpracováno na základě knihy
Řeholní život v českých zemích
Petr Martínek*

Mobil

Když už se nemodlíš, dělej něco jiného... do nebe volajícího.

Pavel Kosorin

Před pár dny mě překvapil můj čtyřletý syn svým zcela originálním nápadem. Před svou večerní modlitbou se natáhl pro svůj osobní mobilní telefon.

Abyste porozuměli: synkův mobil není nic jiného než kus dřeva, které svým tvarem i velikostí připomíná onu proslulou komunikační metlu naší generace. No a na té Matoušově dřevěné trísce je, pro zdání dokonalosti, namalován displej a tlačítka s čísly.

Takže na svůj telefon synek vyfukal jakési mně neznámé číslo a čekal na spojení. Po dramatické pauze spustil: „Haló, to jsi ty, Ježíši? Tak ti děkuji, že jsem si dneska mohl hrát s tatínkem. A taky ti děkuji za to, že jsme měli jídlo. A ještě ti děkuji, aby se uzdravila Eliška z kašlání. Amen.“

Pak se usmál, jako zmáčkl tlačítko, natáhl svou dětskou ručku ke mně a prohlásil: „Jestli chceš, můžeš si svou modlitbu taky zavolat. Můj mobil je perfektní.“

A mně to v té chvíli konečně došlo! Tohle spojení s nebem, které čas od času potřebuje každý z nás (bez ohledu na to, zda jsme či nejsme věřící: však se rozpomeňte na chvíle nemoci či strachu!), tak tohle spojení funguje kdykoli a dokonce i bez spojovacích pomůcek. Stačí jenom najít ve svém srdci kus poctivé upřímnosti a nestydět se otevřít ústa.

Mimochodem - ten večer jsem k modlitbě s velkým užitkem použil synkův dřevěný mobil...

ze zápisníku Petra Plaňanského

Tak si říkám, co by se stalo, kdybychom s Bibli zacházeli jako s mobilem.

Co kdybychom ji pořád nosili v kabelce nebo v kapse?

Co kdybychom se pro ni vrátili, když bychom ji zapomněli?

Co kdybychom v ní párkrát denně zalistovali?

Co kdybychom skrze ni přijímali textové zprávy?

Co kdybychom s ní zacházeli tak, jako bychom se bez ní neobešli?

Co kdybychom ji koupili dětem jako dárek?

Co kdybychom ji používali na cestách?

Co kdybychom ji používali ve stavu nouze?

Na rozdíl od mobilu se nemusíte bát toho, že by vaše Bible byla někdy odpojena ze sítě. Ježíš už účet zaplatil!

**Milan Badal: Ranní roz-
cvičky**
Nakl. Sursum, 111 stran

ÚRYVEK Z KNIHY:

Nechci si teď stěžovat na to, že se z naší mluvy vytrácejí dvě slova - „prosím“ a „děkuji“ a že se do ní derou slova, která v rozhlase nemohu vyslovit před dvaadvacátou hodinou. Je to tak. Přesto se ale člověk stále ještě setká s maminkami, které napomínají své potomky onou slavnou větou „No jak se to říká, když něco chceš?“ A správně poučené dítě nakonec pochopí, že chce-li po mamince čokoládu, zavázat tkaničku u boty či něco podobného, mělo by říci ono kouzelné slůvko „prosím“.

Děti jsou tak ovšem učeny jakémusi podmíněnému reflexu a do jejich ještě svěžích rozumků se jim vryje dojem, že stačí říci „prosím“ a jejich přání bude okamžitě splněno. Teprve časem pochopí, že to slůvko není tak kouzelné, jak se zprvu domnívaly.

Specialisty na prosby v dospělém věku se tak nestávají absolventi kursu správného chování Gurtha - Jarkovského, ale věřící. Ti,

podobní dětem, mají leckdy dojem, že stačí Pána Boha poprosit a „to bychom se na to podívali“, aby naše prosby nesplnil. A také, podobní dětem, zažívají zklamání, když na jejich prosby Bůh neodpovídá. Hledají nějaké odůvodnění, a to jim poskytnou teologové. Tito odborníci na Boží jednání a chování vysvětlí, že Bůh na prosby vždy odpovídá, ale po svém. Že tedy naše prosby vlastně plní, ale někdy docela jinak, než si my sami představujeme.

Důkazem této ideje je následující historka. Já bych ono teologické zdůvodnění ještě skromně doplnil výsledkem svého osobního pozorování. Zjistil jsem totiž, že Bůh má vyhraněný smysl pro humor.

Tak tedy: Našel se jeden mládenec, který na výsost miloval adrenalinové sporty. Skákal zavěšen na laně z mostu, projížděl se v závodních autech, plachtil na rogalu a surfoval ve vlnách oceánu za velké bouře. Zkrátka jeho odvaha neznala hranic. Možná i proto, že byl věřící a trochu naivně se spoléhal na Pána Boha. Myslel, že stačí poprosit o zdraví či úspěšný skok

a může se vrhnout s padákem z kostelní věže, aniž by se mu co stalo.

Není známo, zda Bůh má zuby, ale zdá se, že brzy je měl plné mladíkových prosb a šílených přání. Jenže jako Bůh nemůže zklamat své věrné a podle teologů má plnit naše prosby. Nebyl by to ovšem Všemohoucí, aby si nenašel nějakou cestičku.

Když mládenec prosil, aby do jeho adrenalinového konání byl pro příště zahrnut let vrtulníkem či jízda na silném motocyklu v zatáčkách u Jaderského moře, měl Pán Bůh vyhráno. Jistě už tušíte, že mladému muži se jeho přání splnilo do puntíku přesně. A také podle teologů jinak, než si prosebník představoval. A podle mne s trochou kanadského humoru. Mladík totiž dostal motocykl Kawasaki a vydal se na něm do Chorvatska. Tam v jedné velmi ostré zatáčce najel přímo do skály. Do místní nemocnice jej dopravil vrtulník.

Až tedy budeme koho-koliv, včetně Pána Boha, obtěžovat svými prosbami, dejme si dobrý pozor. Mohly by se nám vyplnit.

**Aleš Palán: Ten farář je
nějakej divnej**
Nakl. Portál, 272 stran

Tato kniha přináší sedm rozhovorů s duchovními různých křesťanských církví a ukazuje jejich svěbytné zájmy, ale i podobně nekonvenční způsoby uvažování o víře i nevíře, o sobě i o nás.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ
**K. Lambová: Holky jsou
ze Saturnu, kluci z Ju-
pitera (pro čtenáře od
12 let)**

Nakl. Albatros, 151 stran
K. Lambová s vtipem sobě vlastním uvádí desítky situací, při nichž se Jí a Jemu honí hlavou spousta proč, jak, co kdyby atd., když se

do sebe zamilují. Holky totiž myslí jinak než kluci a platí to i naopak: zatímco holky mluví saturnštinou, kluci používají jupiterštinu. Slovníček vybraných výroků a frází, kvůli kterým vznikají nečastěji nedorozumění, najdete v této příručce jako bonus.

připravila M. Červenková

Vzpomínka na Bedřišku Znojenskou

Akademická malířka Bedřiška Znojenská, vlastním jménem Božena Krejčová, rozená Fričová, by se letos dožila 97 let. Narodila se 2. června 1928 ve Znojmě a většinu života prožila v Praze. V padesátých letech byla kvůli svému hlubokému náboženskému přesvědčení vyloučena z lékařské fakulty Univerzity Karlovy se zákazem studia na všech vysokých školách. Tehdy se naplno obrátila k umění, které se stalo jejím životním posláním. Soukromě studovala u významných malířů F. Ketzeka, E. Frinty a F. Nedvěda.

Říkávala, že existují tři profese, které mohou člověka přivést k Bohu – lékař, kněz a umělec. Každý z nich ukazuje jiný aspekt cesty

ke Stvořiteli: pravdu, dobro a krásu. Umění vnímala jako duchovní službu, prostředek vyjádření vnitřní víry i bolesti. V roce 1959 se provdala za Bořivoje Krejčího – sochaře a řezbáře. Společně se věnovali chrámovému umění. Bořivoj tvořil dřevěné oltáře,

ambony i rámy, zatímco Bedřiška malovala presbytrární obrazy, vitráže a křížové cesty. V době komunistického režimu nebylo jejich dílo oficiálně uznáváno, ale díky podpoře farnosti a lidovců se uskutečnily i výstavy. Její malby, prodchnuté vírou,

přinášely divákům poselství naděje i duchovní útěchu.

Od roku 1964 byla její tvorba prezentována napříč Evropou. Významný byl rok 1987, kdy se konala její výstava v Curychu, a o dva roky později v Římě při svatořečení Anežky České – všechny vystavené obrazy byly odkoupeny a staly se součástí stálé expozice v Nepomucenu.

Napočátku roku 1989 jsme s Bedřiškou navázali osobní kontakt a s manželem jsme je ubytovali u nás. První výstava ve Slováké chalupě v Dolních Bojanovicích proběhla 29. dubna téhož roku – úspěšná, ačkoliv pod dohledem tehdejších úřadů. Některé obrazy s ručně vyřezávanými rámy od Bořivoje zůstaly v našich rodinách.

Po smrti manžela v roce 1991 se s bolestí vyrovnávala intenzivní tvorbou. Úspěšně se zúčastnila výstavy Mailart v Portugalsku a její díla si získala pozornost po celém světě – obdržela 11 ocenění, včetně dvou zlatých medailí ve Stockholmu.

V roce 1993 uspořádala svou druhou výstavu v Bojanovicích. Bedřišku tehdy okouzily podlužácké kroje, tradice i písně. Zásadní obrat nastal v roce 2008 výstavou „Setkání“ v pražské Národní galerii. Díky ní se její dílo

dostalo více do povědomí veřejnosti a následně obdržela svatovojtěšskou stříbrnou medaili z rukou arcibiskupa Dominika Duky za spirituální přínos.

Na pozvání jsme se Ženským sborem vystupovaly při jejich výstavách – v kostelích i na vernisážích ve Znojmě, Louckém klášteře, na Vyšehradě či Strahově. Na Velikonoce 2009 jsme slavnostně zahájily její třetí výstavu v sále Obecního domu v Dolních Bojanovicích. Bedřiška obdivovala nejen duchovní hudbu, ale i proměny obce a atmosféru vinných sklepů.

Do Jiřic u Moravských Budějovic jsme pak jezdily častěji. Roku 2011 zde byla otevřena Galerie „Setkání“ a požehnána Meditační křížová cesta, na které spolupracovala s Petrem Vystrčillem, svým synovcem.

Bedřiška Znojemská zemřela 18. prosince 2021 ve věku 93 let. V Jiřicích, v místě posledního spočinutí obou manželů, jsme se každoročně zúčastňovaly vzpomínkové akce – letos 31. května 2025 u příležitosti nedožitých 97. narozenin malířky. Zpěvem jsme poděkovaly za její dílo, přátelství i podporu, které jsme si nesmírně vážily. Její obrazy – prodchnuté mystickou krásou – zdobí galerie a sbírky po celém světě.

Ve svých posledních letech se věnovala i experimentální malbě a technice, kterou si nechala patentovat. Tuto jedinečnost si vzala s sebou do nebe.

Děkujeme...

*za Ženský sbor
Růžena Kašíková*

Cestička

Jak se cvičí láska

Byly prázdniny a Monika jela k babičce a dědovi na celý měsíc na venkov. Rodiče chodili do práce, a tak ji radši posílali k příbuzným, než aby ji nechávali celé doma samotnou. Dařilo se jí tam náramně. Na zahradě třešně střídal čerstvý rybíz, angrešt a maliny. Rybník ke koupání byl kousek za domem dědečka a babičky. Babička vařila a s dědou vyráběla v dílně. Letos pracovali na dřevěné lodi, kterou pojmenovali po slavném Titaniku.

Radost jim ale hned z počátku měsíce překazilo velké neštěstí. Děda při práci uklouzl a zlomil si nohu. Nezbyvalo mu než jet do nemocnice. Noha byla zlomená v kyčelním kloubu a dědeček musel zůstat čtrnáct dní v nemocnici a pak ještě další měsíc bude muset být doma na lůžku.

„Ach jo, to budou prázdniny na nic,“ posteskla si Monika v kuchyni.

„Neboj, i tak si je užijeme,“ povzbuzovala ji babička, „jen aby se to dobře hojilo a děda se brzy v pořádku vrátil domů.“ Sama byla z nastalé situace nešťastná. Starším lidem už se rány hojí pomalu a člověk nikdy neví. Babička měla starosti. Budeme jezdit za dědou do nemocnice“, dodala ještě.

„Ne, do nemocnice ne,“ škemrala Monika a dupla si: „Je tam smrad a divní lidi.“

„Ale Moniko, kdo by za dědečkem jezdil, když ne my? Máma chodí do práce a stejně bydlí daleko. Nikoho jiného tu děda nemá,“ trpělivě vysvětlovala babička.

„No jo, já vím,“ zatvářila se Monika trochu smířlivěji a otočila se k odchodu. „Ale stejně to bude pěkně hnusné,“ odfrkla si. Babičku ta slova zamrzela.

Druhý den se hned po obědě vypravily na cestu. Monika s myšlenkou, že by mnohem raději strávila odpoledne u vody. Babička plná starostí. Když tam přišly, dědeček ležel na posteli a zatím se nemohl ani pořádně posadit. A tak je jen pozdravil a Monice řekl: „Ahoj Zlatovlásko. To jsem rád, že jsi za mnou přišla.“ Moniku ta slova potěšila a zároveň se zastyděla, že na návštěvu nechtěla jít. Navíc děda vytáhl papír s nákresem: „Podívej, tady jsem ti namaloval, co můžeš udělat s naší lodí, když teď nemůžu být s tebou v dílně. Zítra ti dám další návod, jak budeš pokračovat.“ Monice zazářily oči, protože se na dokončení lodi těšila.

I když to tam opravdu nevonělo, první návštěva v nemocnici nebyla tak hrozná. A další dny následovaly. Někdy Monika musela bojovat s nechutí tam jít, ale děda ji vždy vítal s úsměvem a dobrou náladou.

Když ho z nemocnice propustili, pokračovalo léčení doma. Prázdniny byly opravdu jiné, než jak si je Monika plánovala. Bylo to pro ni někdy těžké, ale cítila, že ji dělá radost, když může dědečkovi pomoci nebo ho potěšit. Když po měsíci odjížděla domů, vnímala, že je trochu jiná. Poznala, že láska neznamená jen dostávat, ale je to také dávat druhým. Mít na mysli dobro těch, které máme rádi. A to i přesto, že je to někdy těžké. A také pochopila, že taková vytrvalá a obětavá je Boží láska k nám.

*Jana Lokajová
z časopisu Immaculata*

Ahoj kluci a děvčata,

začaly prázdniny, tak si je užijte, a když budete mít chvíli času, zkuste udělat radost někomu blízko vás. A pak si můžete vylustit naši tajenku.

Kým je kněz

V neděli 29. června při slavení Božského Srdce jsme současně měli primiční mši svatou novokněze Viktora Pařízka. Víme, že kněží při své službě Bohu a lidem vykonávají mnoho různých úkolů, přesto nesmí zapomenout na to, že mají být nejen Ježíšovým přítelem, ale také Dokončení najdete v tajence.

Popiš obrázky a slova napiš do políček. Každé písmeno tak dostane své číslo. Podle těchto čísel snadno vyplníš tajenku pod obrázky.

1	18	17	12					
2	8	14	7	21				
3	10	1	13	6	1			
4	2	6	2	9	4			
5	16	17	12	9	1			
6	19	1	13	5	1	11	20	
7	3	4	15	1	17	4	13	12

1

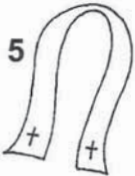
2

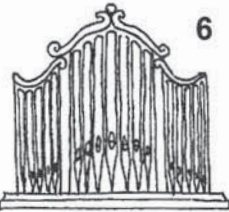
3

4

5

6

7

TAJENKA:

10	18	21	4	10
----	----	----	---	----

10	12	3	9	6	17	2	20
----	----	---	---	---	----	---	----

Ministrantský fotbalový turnaj 2025

Když jsem se v listopadu loňského roku zúčastnil diecézního setkání děkanátních koordinátorů, dostali jsme za úkol uspořádat kvalifikační fotbalový turnaj ministrantů s tím, že vítěz se zúčastní diecézního finále, které se koná na podzim. Už od začátku letošního roku jsme plánovali, jak to vše uskutečnit, a nakonec s pomocí Ducha svatého jsme to zvládli...

Sraz jsme měli v sobotu 17. března v 9:00 u nás v kostele, kde jsme náš den započali mší svatou. Pak jsme se přesunuli do tělocvičny, kde jsme se chystali na naše zápasy (rozdělení jsme byli na I. a II. stupeň ZŠ). A jaké týmy se nám „postavily do cesty“? Byly to: Hodonín, Dubňany, Čejkovice a k nim i další ministranti/ky z okolních farností. Přesto, že naši ministranti jsou ve fotbale přímo „excelentní“, byly zápasy čím dál napínavější. Kluci i holky z ostatních týmů si na nás začali dělat přímo „útoky“ a vypadalo to, že možná nepostoupíme do diecézního finále. Jak čas plynul, dostali jsme se do posledních zápasů a pomalu se začínala „rýsovat“ tabulka s konečnými výsledky.

A jak to dopadlo?

Za I. stupeň - 1. místo: Dolní Bojanovice, 2. místo: Čejkovice, 3. místo: Hodonín a za II. stupeň - 1. místo: Dolní Bojanovice, 2. místo: Dubňany, 3. místo: Hodonín. Všem týmům a doprovodům ze srdce děkuji! A my se pomalu začínáme připravovat na diecézní finále, které bude v sobotu 27. 9. 2025.

Na závěr patří poděkování všem, kteří mi pomohli tuto akci uspořádat, ještě jednou všem týmům a doprovodům za skvělou práci i atmosféru, rozhodčímu, o. Petrovi i všem, kdo nás občerstvili. A opět dodám moji hlášku: Co bychom si bez pomoci Ducha svatého počali ☺...

Sebastian Herka

Příběh věrozvěstů

PRO ZASMÁNÍ

„Mami! Co ukážeme tatínkovi první díru v koberci, tvůj nový klobouk, nebo moje vysvědčení?“

Když při proměňování kněz pozdvihl kalich, jedna holčička nadšeně zakřičela přes celý kostel: „Živjóóó!!!!“

Autobusový zájezd zabloudí na poušti. Naštěstí narazí na osamělého poutníka. „Prosím, vás, jak se dostaneme do nejbližšího města?“ „Jedte pořád rovně a v úterý zahnete doprava!“

„Viš, jaký je rozdíl mezi modlitbou v kostele a ve škole?“ „Ve škole to myslíš opravdu vážně.“

Jaké víno je nejsilnější? Mešní - jeden se napije a pak všichni zpívají.

A fakt ti doktor řekl, že musíš nosit brejle?

CESTA • Zpravodaj při kostele sv. Václava. Vydává Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice.

Šéfredaktor A. Tlachová. • Redakční rada. B. Bílíková, A. Červenková,

M. Červenková, K. Košutková, P. Martínek a Z. Sklenský.

Schránka pro el. příspěvky: cesta.db@seznam.cz

Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu článků.

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Náklad 700 kusů. Tisk LELKA Dolní Bojanovice

NEPRODEJNÉ.